

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№11 (123)

Наша ГРОМАДА

П'ЯТНИЦЯ,
12 червня '20

Можна знімати готівку з карток у касі магазину

ПриватБанк запусив сервіс «Готівка на касі», який дозволяє зняти гроші під час покупок у магазинах.

Як повідомляє пресслужба банку, скористатися послугою можуть власники будь-яких дебетових карток ПриватБанку: зарплатної, студентської, соціальної картки.

Щоб отримати готівку на касі, покупець має лише оплатити товар банківською картою та повідомити касиру про бажання зняти готівку.

Максимальна сума видачі готівки на одну транзакцію – 500 грн, незалежно від вартості покупки. Покупець має ввести PIN-код банківської картки користувача.

Послуга доступна у 65 000 українських торгових точок. У подальшому новий сервіс охоплюватиме більш широку партнерську мережу, щоб послуга була максимально відкритою і доступною для держателів карток різних банків у всіх торгових точках країни.

Карантин: що ще дозволено

10 червня в областях, які відпо-відають санітарно-епідеміологіч-ним показникам щодо інфікування коронавірусом (Кіровоградщина належить до них), розпочався черговий етап пом'якшення карантину. Відтепер дозволено роботу баз

відпочинку та санаторіїв (дитячі табори поки що залишаються під заборонаю), а також проведення масових культурно-мистецьких заходів (але з певними епідемічними обмеженнями: не більше однієї людини на 5 квадратних метрів).

Підтримають пасічників

Пасічники Кіровоградщини можуть взяти участь у програмі розвитку бджільництва. Про це йдеться на сайті облдержадміністрації. Спеціальна бюджетна дотація розрахована на фізичних осіб і суб'єктів господарювання, які мають 10 і більше бджолосімей. Основна мета програми – підвищення якості продукції бджільництва, а також збільшення рівня її конкурентоспроможності на внутрішньому та зовнішньому ринках. Учасникам програми відшкодують по 200 гривень за

бджолосімей. За 300 і більше бджолосімей максимальна сума дотації складатиме 60 тисяч гривень. Щоб отримати допомогу, до 1 жовтня слід подати за місцезнаходженням пасіки до відповідної сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаної територіальної громади копію ветеринарно-санітарного паспорта пасіки, копію рішення про державну реєстрацію потужності, копію довідки про відкриття поточного рахунку, виданої банком, та інші документи.

Не всі гриби – їстівні

Рясні дощі наприкінці травня та на початку червня сприяли появі грибів. Багато людей кинулося їх збирати, проте не всі розуміються, які з них – їстівні, а які – отруйні.

Як результат, дехто з них потрапив на лікарняне ліжко. Не пощастило, зокрема, жителю Онуфріївського району, який

спожив власноруч зібрані гриби. Останні виявилися отруйними, і чоловікові довелося проходити курс лікування. Головне управління Держпродспоживслужби в Кіровоградській області закликає відмовитися від споживання дикорослих грибів, навіть умовно їстівних, заради збереження здоров'я та життя.

Вигідніше знищити самому

В області тривають рейди правоохоронців з виявлення та знищення незаконних посівів наркомісних рослин (маку і конопель), перекриття каналів надходження наркосировин до споживачів. На осіб, які знехтували законом й вирощують ці рослини, чекає сер-

йозне покарання, аж до позбавлення волі на тривалий термін.

У цьому вже переконалася одна із жителів Новомиргородського району. Тому не варто сподіватися, що якщо минеться, й терміново знищити посіви маку та конопелі.

Ця вода – не для поливання городів шлангами

Настала спека, і дехто з селян, не виключено, вирішить рятувати свою городину водою з централізованої мережі – з використанням шлангів, систем крапельного поливу. Так робити не можна, адже внаслідок цього падає тиск у ме-

режі, багато людей залишається без води.

Якщо кому не жаль земляків, він має знати: за нецільове використання водопровідної води буде вжито сувору санкцію – відключення.

Малечі на радість

Багато років над катеринівським дитсадком шефствує місце-ве гірниче підприємство.

Нині в полі уваги АТ «Кіровоградського рудоуправління» – ще й дошкільні заклади в Олексіївці та Володимирівці. Цьогоріч усі три дитсадки Катеринівської об'єднаної територіальної гро-

мади з нагоди Дня захисту дітей отримали від гірників чудові подарунки – настільні ігри, м'ячі, ляльки, набори для гри в пісочницях тощо.

До речі, кілька місяців тому, коли відкривався після ремонту дитячий заклад у Володимирівці, АТ «Кіровоградське рудоуправління» теж подарувало йому багато гарних іграшок.

Керівники дитсадків днями опублікували у фейсбуці подяки працівникам АТ «Кіровоградське рудоуправління» та генеральному директору підприємства Володимиру Кухті за турботу про підрастаюче покоління.

З хрещеною мамою краще

Зустрітися з Віктором Передрієнком з Володимирівки хотів давно, та все якось не складалося. Цієї п'ятниці, після рясного дощу, нарешті наспілилися – чоловік може бути вдома.

Чому «наспілилися»? Бо мене попереджали: Віктор навряд чи погодиться говорити про те, що мене цікавить, – як йому, зайнятому в полі (орендує кілька земельних паїв односілчан), вдається самому виховувати двох неповнолітніх дітей. При цьому мені не забували вказати на його хазяйновитість і особливо – похвалити дітей.

– Даринка, старша з дітей, відвідує в нас танцювальний гурток, – сказала, зокрема, керівник володимирівського клубу депутат Катеринівської сільської ради Світлана Ніколаєнко, коли я запитав у неї, як мені розшукати Передрієнків. – Дуже здібна дівчинка. Максим, братик її, закінчив другий клас. Обоє допомагають батькові по господарству.

Потрібне мені обійстя відшукав одразу. За характерною «деталлю» – гаражними дверима до вулиці. У дворі стоїть колісний трактор з обприскувачем. Ще кидается у вічі порядок – немає розгартяшу, характерного, на жаль, для багатьох сільських дворів.

На гавкіт собаки виходить господар. Від розмови відмовляється категорично.

– Навіщо? Щоб потім у селі говорили, що хвалюся? – каже.

У мой журналістській практиці він не перший, хто зважає на думку сторонніх, тому знаю, що треба вдатися до такого аргументу, який би примусив Віктора змінити свою думку.

Закінчення на стор. 3

Прибрати «білі плями»

Ще недавно, аби жителі Грузького викинули з голови навіть думки про приєднання до Катеринівської громади, їх лякали тим, що «Кіровоградське рудоуправління» на їхніх землях відкриє нові кар'єри. Сьогодні селом шириться нова «страшилка»: якщо Грузьке увійде до складу Катеринівської ОТГ, гендиректор рудоуправління Володимир Кухта забере їхню землю собі.

– Навіщо вам чужа земля? – звертаюся до Володимира Валентиновича. – Ну, хай вона потрібна була марнославному Калитці, щоб сказати: «Ідеш день – чия земля? Калитчина! Ідеш два – чия земля? Калитчина! Ідеш три – чия земля? Калитчина! Диханіє спирає!»

Почувши, про що йдеться, Володимир Володимирович аж розсміявся.

– Знаєте, – мовив, – якщо й справді дехто боїться, що я на таке здатний, то мушу публічно, щоб не було різних там кривотлу-

ристуванні. За ці три роки, скільки існує наша ОТГ, у власність громади перейшли сотні гектарів землі, якою хтось користувався і не платив за це ні копійки. Показово в цьому плані може бути, наприклад, територія колишньої Обознівської сільської ради. Тут уже майже немає ділянок, що позначаються на Публічній кадастровій карті як білі плями – тобто вони нібито були нічийними, а фактично кимось використовувалися. Такі ж «білі плями» є сьогодні й на території Грузьківської сільської ради. Після приєднання – якщо таке відбудеться, – вони мають зникнути з карти в результаті інвентаризації і повернення законному власнику. Подальшу долю цих ділянок має вирішувати сільська рада. Як на мене, їх треба передати в оренду тим, хто вже ними користувався, – хай користуються й далі, але офіційно, щоб громаді від того була користь.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Цих змін чекали давно

У Володимирівці для активних людей центром культурного дозвілля завжди був клуб. Помітно поживалася його робота після входження села до Катеринівської об'єднаної територіальної громади, адже тепер знайшлися кошти на утримання керівників гуртків, художньої самодіяльнос-

монтували сцену, попереду – ремонт зали, фойє. До такої роботи вони залучаються не вперше, тож можна не сумніватися, що із своїм завданням вони впораються якнайкраще. Як завжди, не залишилися осторонь цієї важливої справи для володимирівців і працівники катеринівського рудника. За ко-

клад, який зазнає значних змін. Раніше за кошти об'єднаної громади та спонсорів дуже якісно було відремонтовано лікарську амбулаторію. А якщо ще новими фарбами засяє й фасад місцевого корпусу ліцею «Нова школа», то можна тільки порадіти за володимирівців – про такі зміни в їхньому селі вони донедавна могли тільки мріяти.

* * *

Збуваються мрії й жителів Лісного. Збудоване в степу як додаток до відгодівельного радгоспу, це село завжди мало проблему з водопостачанням. Набрати води можна було тільки з колонки на вулиці, а про те, щоб підвести її в квартиру чи будинок, мови навіть не було. З утворенням ОТГ у ліснянців з'явилася можливість користуватися цим «благам цивілізації» так, як давно користується все людство.

Ще торік за кошти об'єднаної громади тут почалося прокладання водогону. АТ «Кіровоградське рудоуправління» пробурило додаткову свердловину, щоб води всім вистачало.

Серед тих, хто тепер має воду в квартирі, – Любов Фітенко. Вона місцева – тут народилася, тут все життя трудилася. Пригадала, як доводилося воду носити для домашніх потреб.

– Руки відрами обривали, а тепер – зовсім інша справа: відкрутив кран – вода тече. Що нам ще треба?

Жінка поки що утримується від встановлення ванни, облад-

Ще одна позитивна зміна в Лісному – поява тут культової споруди. Вона не велика, але для місцевих православних дуже потрібна. Не доведеться добиратися до сусідніх сіл, щоб посвятити паску, дотриматися інших православних звичаїв. Навколо споруди розбито квітники, вимощено доріжки. Коли кореспондент навідався в село, будівельники закінчували мурувати стовпці для огорожі.

Ініціатором зведення культової споруди, як і інших справ, є керівник ПП «Лісне» Володимир Островий. І це дуже важливо, адже тільки спільними зусиллями громади та соціально відповідального бізнесу можна врятува-

ті, придбання необхідної апаратури. Залишалася лише відремонтувати приміщення, яке наскільки застаріло, що перебування в ньому нікому не додавало настрою.

І ось у клубі вже працюють майстри, яких найняло комунальне підприємство «Обрій». Станіслав Ткаченко, Руслан Маруняк та Володимир Хоровець відре-

шту підприємства вони полагодили в клубі електропроводку.

– Щодня сюди приходять люди, – сказала кореспондентові художній керівник клубу, депутат Катеринівської сільради Світлана Ніколаєнко. – Цікавляться, який вигляд матиме клуб після ремонту, коли почне працювати.

Клуб – не єдиний у селі за-

нання туалету в квартирі, а ось інші ліснянці, за її словами, все це вже мають.

ти село від занепаду, а потім і від зникнення з мапи країни.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Диплом від Яремчуків

Художній керівник вокального гуртка Володимирівського клубу Світлана Свиридова здобуває призи у всеукраїнських пісенних конкурсах.

Так, нещодавно Світлана отримала диплом першого ступеня в дистанційному конкурсі мистецтв «Родина» імені Назарія Яремчука. Так оцінено виконання нею пісні «Благослови» (музика й слова В.Радченка), інша назва твору – «Молитва за Україну», там є такі рядки: «Для неба, сонця і трави Благослови в розгублену годину Мою стражденну неньку-Україну, Прошу, Господь, благослови».

Диплом скріплено підписами засновника конкурсу Дмитра Яремчука і його брата На-

зарія, голови журі, – народних артистів України, синів великого українського співака.

Як «Наша громада» вже повідомляла, в квітні нинішнього року Світлана Свиридова здобула першу премію в 21-у всеукраїнському конкурсі-фестивалі «Українська естафета творчості», теж дистанційному, проведеному за підтримки Міністерства культури й Національної спілки композиторів України.

Колгоспні хроніки «Хто не ламає кукурудзу – тому не видавати авансу»

28 січня 1955 року відбулися збори парторганізації колгоспу імені Шевченка, на яких кандидатами в депутати Олександрівської сільської ради висунуто Григорія Сіраченка та Павла Теніченка. У протоколі зборів зазначається: Григорій Сіраченко народився 1915 року, член КПРС, освіта – 7 класів школи, працює заводничим свинофермою; Павло Теніченко народився 1928 року, член КПРС, освіта – 7 класів школи, працює головою Олександрівської сільської ради.

14 березня того ж року олександрівські комуністи обговорювали постанову пленуму ЦК КПРС, яка націлювала колгоспи і радгоспи на збільшення виробництва продуктів тваринництва. Директор школи Федір Медведєв вів мову про незадовільну політико-виховну роботу в лавах тваринників колгоспу. Голова колгоспу Петро Кравченко сказав, що «в колгоспі занедбана дисципліна, ніхто не хоче нічого робити, а правління мириться з цим». Зоотехнік Клавдія Губа теж критикувала роботу правління. Колгоспні партійці постановили: «постанову пленуму ЦК прийняти до неухильного виконання».

Того ж місяця, 28 числа, на партійних зборах в олександрівському колгоспі схвалено два закритих листи ЦК КПРС. Перший – про збір в СРСР підписів під звернен-

ням Всесвітньої ради миру проти підготовки атомної війни. Другий – про недостойну поведінку Александра та Єголіна. Цей лист і потребує роз'яснень. Ішлося про провідисвіта Кривошеїна, який втерся в театральну-літературські кола Москви й організував притон на своїй розкішній дачі. Жрицями кохання в домі розпусти були студентки театральних училищ, які спокушались обіцянками Кривошеїна познайомити їх з впливовими діячами в сфері мистецтва. Послугами притону користувалися міністр культури СРСР Александров, професор Єголін та інші авторитетні люди.

Кривошеїна було арештовано. До Єголіна й Александрова вжили заходів партійного впливу. Їхню поведінку розбирали на засіданні бюро Московського міськкому партії. За деякими відомостями, там був присутній сам лідер КПРС Хрущов, який і сказав 59-літньому Єголіну: «Ну, Александров – мужик молодий, я розумію. А ти в твої роки навіщо туди поліз?», а той відповів: «Так я нічого, я тільки гладив...» (через оте «гладив» й виник жартівливий термін «справа глadiatorів»). Крім того, ЦК розіслав парторганізаціям всього Союзу листа з такою настановою: «покінчити з ліберальним ставленням до побутової розбещеності деяких комуністів».

У протоколі зборів олександрівських партійців не повідомляється про які-небудь деталі обговорення цього листа. Але дослідники історії СРСР стверджують, що рядові комуністи по всьому Союзу, дізнавшись про поведінку Александрова й Єголіна, сміялися над ними, дівчат легкої поведінки стали називати «єголенькими». Нині вважається, що розправа над Александровим була частиною хитрого плану керівника КПРС Хрущова, який у такий спосіб хотів дискредитувати голову уряду Маленкова (Александров був його ставлеником). І справді, невдовзі після викриття кривошеїнського притону Маленкова зняли з посади голови Ради міністрів СРСР.

26 квітня 1955 року на зборах парторганізації колгоспу імені Шевченка розглядалося питання про прийом бригадира польової бригади Василя Костіцина в кандидати в члени партії. Колгоспні комуністи охарактеризували його як чесного і працюючого чоловіка. Костіцина рекомендовано прийняти в кандидати. Остаточне рішення мав ухвалити райком.

19 червня 1955 року на партзборах ішлося про підготовку до збирання врожаю. Павло Теніченко (уже заступник голови колгоспу) нарікав на те, що не підготовлено інвентар. Про інші недоліки говорили Яків Плотников, Григорій

Чмхун. Ухвалено рішення, яким правління колгоспу зобов'язано розгорнути належну підготовку до збиральної кампанії. Окремим пунктом передбачено: «налагодити випуск стінгазети».

Про збирання кукурудзи – сільгоскультури №1 в часи правління Хрущова – ішлося на партійних зборах 22 жовтня 1955 року. Григорій Сіраченко запропонував «залучити до цього все населення колгоспу». Його підтримав голова колгоспу Петро Кравченко: «Хто не ламає кукурудзу – тому не видавати авансу».

У середині листопада у колгоспі все ще тривало збирання врожаю кукурудзи. Повільні темпи кампанії стали приводом для ще одних партзборів. Голова господарства Петро Кравченко обурився поведінкою одного з начальників середньої ланки: «Якщо він свою жінку не посилає на роботу, хто ж працюватиме?». Моторист Григорій Вдовиченко висловився пафосно: «Кукурудзу зберемо, якщо усі усвідомлять важливість цієї роботи». Комуністи постановили: рекомендувати правлінню вживати суворих заходів до тих, хто погано працює, навіть виключати таких з колгоспу.

За матеріалами Державного архіву Кіровоградської області підготував Віктор КРУПСЬКИЙ

Варто знати

Щоб дивитися вдома «цифру»

Управління комунікацій з громадськістю та інформаційної діяльності Кіровоградської обласної державної адміністрації оприлюднило практичні поради з налаштування прийому ефірного цифрового телевізійного мовлення в умовах окремих домогосподарств.

У документі зазначається, що передавачі діючої в Україні мережі цифрового телевізійного мовлення використовують радіочастотний діапазон 470-862 МГц, застосовується європейський ефірний стандарт DVB-T2.

Для бажаючих дивитися вдома «цифру» рекомендується насамперед з'ясувати, чи підтримується телевізором стандарт DVB-T2 (ця інформація є в інструкції). Якщо цей стандарт не підтримується, слід придбати тюнер цифрового телебачення та підключити його до телевізора. Для кращого прийому слід використовувати антену з коефіцієнтом підсилення (вказується у паспорті до пристрою) не менше 10 дБ. Варто знати, що використання активної приймальної антени з широкодіапазонним підсилювачем, який встановлений на ній же (типу «польська»), може створити радіозавади прийому ефірного ЦТМ для сусідніх домогосподарств.

Антену встановлюють на трубоподібній стійці або автономній вежі на висоті, яка забезпечує пряму видимість в напрямку передавача. Зазвичай 10 метрів є достатньою висотою. Якщо сигнал прийому слабкий, слід скоригувати орієнтацію антени.

Обидві амбулаторії, які діють на території нашої ОТГ, віднедавна – з лікарями. У Катеринівській працює Надія Вікторівна Пархоменко, вона обслуговує Катеринівку, Обознівку, Олексіївку, Осикувате та Мальовниче. У Володимирівській – Ірина Вікторівна Пенкіна, її територія – Володимирівка, Миронівка, Олександрівка, Лісне та села Могутенської сільської ради.

З однією з новопризначених лікарів – Надією Пархоменко – зустрівся наш кореспондент. Ось що вона розповіла про себе:

– Закінчила медичний інститут у Полтаві. Потім десять років працювала сімейним лікарем у Кіровограді – Кропивницькому. Така робота – до душі. Подобається допомагати людям, а не перекладати папери.

Від Катеринівської амбулаторії у Надії Вікторівни – гарні враження:

– Тут, у новозбудованому приміщенні, – комфортно. Хоча знаю, що й за по-

передньою адресою були гарні умови. І колектив тут хороший. А Катеринівська сільська рада підтримує нас. Хоча розміщення ще не передано на баланс сільради, воно – за центром первинної медичної допомоги, який підпорядковується райраді.

За словами Надії Пархоменко, вона, працюючи в Катеринівській амбулаторії, вже уклала близько 900 декларацій з місцевими жителями.

– Коли в людини, яка бажає укласти

плату приймає не лікар, а Національна служба здоров'я, згідно із чинним тарифом.

На запитання, з якими проблемами найчастіше йдуть в Катеринівську амбулаторію, Надія Пархоменко відповіла так:

– В основному – із захворюваннями суглобів, хребта. На це скаржаться не тільки люди похилого віку, а й молодші. Даються взнаки малорухомий спосіб життя, неякісне харчування, паління,

Надія Пархоменко: На дзвінки відповідаю до восьмої вечора

декларацію, є мобільний телефон, його номер заноситься в систему, за ним й ідентифікується особа при подальших зверненнях, – розповіла лікарка. – А коли немає мобільного, треба сканувати паперові документи і занести цю інформацію в електронну систему документообігу «eHealth». У паспортах деяких літніх людей не вказано дня і місяця народження, тільки рік. Електронна система ж вимагає, щоб зазначалися і місяць, і день. Я зверталася з цього приводу в «eHealth», там порадили в таких випадках днем народження вказувати перше січня. Так і робимо.

Також лікарка зауважила:

– Якщо до мене вперше звернеться людина, яка ще не уклала декларації, прийми її, допоможи. І поради укласти декларацію – зі мною або з іншим лікарем. Наступного разу медична допомога цій людині надаватиметься на підставі декларації. Якщо ж декларації не укладено, медична допомога – платна.

стояча робота. Оскільки одними ліками бажаного результату не досягти, раджу переглянути раціон, відмовитися від шкідливих звичок.

Також лікарка сказала, що не тільки веде прийом в амбулаторії, а й виїжджає до хворих додому. Вислуховує ж їх по телефону з восьмої ранку до восьмої вечора, тобто і в час свого законного відпочинку. У її планах на найближче майбутнє – перебратися в Катеринівку. Адже при амбулаторії є житло для лікаря.

Віктор ІВАНЕНКО

P.S. Якщо ви ще не уклали декларації із сімейним лікарем або її анульовано через його звільнення з роботи – звертайтеся в Катеринівську та Володимирівську амбулаторії загальної практики сімейної медицини. Номер телефону Надії Пархоменко – 0991919 080, Ірини Пенкіної – 098 334 29 14.

Виконуючи обов'язок перед громадою

Угоду про соціальне партнерство уклала незадовго до карантину Катеринівська сільська рада з фермером Олегом Комаром, який орендує землі у Володимирівці та Олексіївці.

Виконуючи взяті перед громадою обов'язки, той нещодавно придбав для Володимирівської лікарської амбулаторії загальної практики сімейної медицини повітряний стерилізатор.

На знімку: Олег Комар передав прилад персоналу амбулаторії.

З хрещеною мамою краще

Закінчення. Початок на стор. 1.

Таким аргументом, вирішую, можуть бути діти – чому б, запитую, не розповісти на сторінках газети, як їм ведеться під час карантину? – й не помиляюся. Дітей своїх мій співрозмовник любить і пишається ними.

– Гаразд, – погоджується й запрошує випити кави.

Каву нам готує Даринка. Потім вона біжить до сусідів кликати братика.

Розмовляємо всі гуртом. Точніше, я запитую, а батько й діти відповідають. У Даринки є свої обов'язки – щоб у кролів

було що їсти і пити. Ще вона допомагає на кухні, де уже не один рік вміло порядкує батько. Складніше відповідати Максимкові. На моє запитання, що доводиться йому робити по господарству, тільки плечами здвигує. Виявляється, треба багато робіт перелічувати.

– Він у нас старший, куди пошлють, – виручає Максимка батько. – Треба яйця в інкубаторі перевернути на інший бік – іде й перевертає, треба курям кинути зерна – кидає. Що скажемо, те й робить. Молодець.

Зрозуміло – на першому місці в Передрієнків молодших у квітні – травні було навчання. Так зване дистанційне. Кажуть, впоралися з усіма завданнями, що їм давали вчителі. Тепер вони вільніші. Вистачає часу й на улюблені ігри, й на друзів.

Коли залишаємося вдвох з Віктором, уже не відчуваю з його боку настороженості, помітної в перші хвилини зустрічі. Дізнаюся, що належить до тих, кого називають одноосібниками. Поступово прикупивши трактора й деякого реманенту, обробляє чотири земельні паї. Це дуже мало в порівнянні з фермерськими господарствами, але, каже, достатньо, щоб утримувати сім'ю.

Гарною підмогою Передрієнкам є присадибне господарство. Окрім згаданих кролів, утримують курей, гусей, свиней. Молодняк птиці не купують, оскільки мають свій інкубатор. В ідеальному стані – город до берега. Хоч травень і не радував теплом, тут усе буває, особливо картопля, цибуля та часник. Будуть ще й огірки та помідори свої.

З етичних міркувань не торкаюся пи-

танья про колишню дружину, та Віктор сам каже, що вона їх залишила, коли Максимкові було трохи більше чотирьох років. Отож усі турботи по догляді та вихованню лягли на його плечі. Звісно, було важко, але рук не опускав, приділяв увагу дітям, і в цьому плані, як на мене, його можна ставити за приклад багатьом батькам.

– Діти в мене дуже самостійні, – розповідає. – Наприклад, мені не треба нагадувати їм, щоб звечора готували все необхідне на ранок – одяг, підручники. Мені залишається тільки розбудити їх та приготувати сніданок.

Задоволений Віктор і роботою в полі. Відомий вислів «Що посієш, те й пожнеш» для нього не тільки народна творчість, а й правило, яким він керується. Йому немає на кого кивати, якщо зробить щось не так, як треба.

Розстаємося обоє потішені тим, що розмова вдалася.

– Ви ж тільки багато не пишете про нас, – просить на закінчення.

Я обіцяю не писати багато і тим паче щось домислювати, додавати того, чого не було. А наступного ранку Віктор зателефонував мені. Перша думка: передумав чоловік.

– Буде не справедливо, якщо на фотографії не буде що двох людей, – сказав. – Чи не могли б ви зустрітися з усією нашою командою? Я привезу її до міста.

Це вже цікаво, і я не роздумуючи погоджуюся. Призначаю місце зустрічі – біля центрального входу в дендропарк. В зазначений час я на місці, а за кілька хвилин приїждять машиною і мої знайомі. Тільки цього разу з ними ще жінка й дівчинка-школярка. Віктор знайомить – Юля і її дочка Поліна. Залишається розставити всі крапки над «і». І ось що дізнаюся.

Коли Юлі було ще одинадцять років, батьки її, мешканці обласного центру, купили у Володимирівці, неподалік Передрієнків, хату, щоб після виходу на пенсію перебратися в село. Ось тоді й познайомилися Юля та Віктор. Разом з іншими сусідськими дітьми гралися, купалися

в ставку, ловили рибу, ходили до клубу. Симпатизували одне одному, але сім'ї створили з іншими. Коли з різних причин zostалися одні, відчули, що їхня симпатія переростає в кохання. Тоді й змінила Юля Кропивницький, де трудилася в одному з дитсадків, на Володимирівку. Тут теж знайшлася їй робота за фахом у дитсадку, що відкрився після капітального ремонту.

Віктор не приховує своїх почуттів до Юлі, каже, що вона – його муза. Раді й Даринка з Максимом, бо Юля – ще й їхня хрещена мама. Колись обох хрестила.

– З хрещеною мамою краще, – кажуть.

Ну от і все. Крапки над «і» розставлено, і я прощаюся з щасливим сімейством...

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

На знімках: всі разом у кропивницькому дендропарку (на 1-й стор.); Даринка та Максимко зі своїми підопічними; спочатку Віктора Передрієнка можна було сфотографувати тільки здалеку.

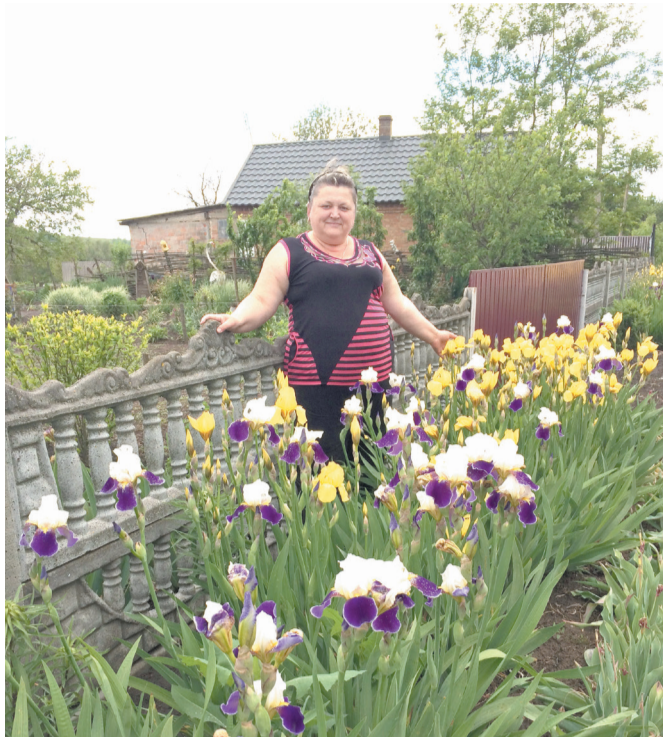
Село в ірисовому цвіті

Аномально прохолодний і дощовий минулий травень виявся сприятливим для ірисів. Здається, так по-тужно вони ще ніколи не буяли. В селі чи в місті ми ще й сьогодні бачимо острівці цих диво-квітів і милуємося неімовірним поєднанням кольорів та відтінків.

У Володимирівці іриси зустрічаються всюди. Ось біля приміщення старостату очі вбирають фіолетові іриси. Староста села Сергій Євченко пояснює, що їх тут насадили й доглядають соціальна працівниця Світлана Токаренко та прибиральниця Євгенія Бакош.

— Дівчата все, що вдома вирощують, те й тут саджають, — додає Сергій Степанович.

Світлана Токаренко, як і належить жінці, не байдужа

Їх у Підмогильних — аж шістьдесят кущів, і всі вже обсяяні бутонами. До речі, кущі троянд Підмогильні не купували, а навчилися розмножувати з подарованих букетів. Це, ви-

жа до квітів. Про це свідчить і її робоче місце — на вікнах вазони з різноманітною рослинністю, а на столі, поряд з комп'ютером, — розквітлий кактус. Виявляється, він щороку радує свою хазяйку великою й дуже красивою квіткою.

Багато квітів Світлана Миколаївна вирощує і вдома, тож я прошу влаштувати для мене коротеньку екскурсію. На присадибній ділянці першими в очі теж впадають іриси. Вони тут всюди — під парканом, під вікнами будинка, в садку. Яскраво-жовті, фіолетово-білі, повністю фіолетові... Дивись на них і надивитися не можеш. І думка: а таки маврацію письменник Михайло Пришвін, стверджуючи, що за витонченістю немає кращої квітки, ніж іриси, в порівнянні

з ними навіть троянди здаються грубими. В ірисів є все: неповторна краса і грація, печаль і мовчання, таємничість і магія.

Великими прихильниками ірисів є й Тетяна та Павло Підмогильні. Їхнє обійстя на центральній вулиці Володимирівки видно здалеку. Саме завдяки ірисам, адже такої їх кількості, висадженої вздовж паркану, немає більше ні в кого. Кольори — найрізноманітніші. Ростуть іриси й на самій садибі. Поряд з іншими квітами, яких теж чимало.

— Мене хоч на ринок не пускай, — сміється пані Тетяна, — обов'язково куплю насіння чи розсаду квітів, яких у нас ще немає.

Невдовзі слідом за ірисами милуватимуть око троянди.

являється, не складно.

Запитую, як ставиться до її захоплення чоловік Павло.

— Якби не він, то в нас і не було скільки квітів, — відповідає жінка. — Він же на машині працює, то всюди буває й не забуває привозити щось новеньке. Він і доглядати квіти допомагає.

Це вже привід сфотографувати й пана Павла серед квітів. Обираємо іриси з білою серцевиною і фіолетовими пелюстками по краях...

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

На знімках: Світлана Токаренко; Тетяна Підмогильна; Павло Підмогильний.

Гусяче кохання

Другий десяток вдалося розміняти парі гусей в Обознівці — Лариса Сулейманова, їхня господарка, до цих пір не пустила їх на м'ясо й не збирається цього робити.

— Обзавелася ними завдяки випадку, — розповіла жінка. — Років з десять тому ця пара прибилася до мого подвір'я. Я питала в сусідів, чи не їхні гуси. Хазяїн так і не об'явився. Залишила їх у себе. Одразу помітила: у них — кохання. Завжди разом, не відходять одне від одного. Зарізати їх рука не піднялася. А коли сваха принесла гусочку — щоб погуляла з моїм гусачком, такі ревності почалися! Довелося повернути свасі її гуску. Так і живе в мене ця пара. Гусочка уже не несеється — стара. Як прийде хто чужий — вони гелгочуть. А сплять біля собаки, він їх не чіпає.

Зізнаюся, я не дуже повірив Ларисі Сулеймановій, що гуси живуть десять років. Думалося: плутає жінка. А почитав в інтернеті статтю про тривалість життя птахів і здивувався. Виявляється, свійські гуси можуть жити до 80 років. А, наприклад, кури — лише до 20. Так що, в обознівській парі все тільки починається.

Віктор ІВАНЕНКО

Про це писала «Зоря комунізму»

Важливий семінар

«Це стосується усіх». Під таким заголовком у газеті за 2 лютого 1978 року опубліковано замітку М. Мамалиги, вчителя фізкультури Грузьківської школи. Він поділився враженнями від районного семінару вчителів фізкультури, який відбувся в Созонівській школі. «Велику користь дав відкритий урок, проведений вчителем В. Нечипуренком», — запевнив грузьківський вчитель. І зауважив, що дехто з вчителів-фізкультурників району проігнорував семінар. «Прикро, що не всі усвідомлюють значення таких заходів», — висловив жаль М. Мамалига.

Проти фашизму

В СРСР 8 лютого відзначався День юного антифашиста. Його затверджено 1964 року Асамблеєю ООН на честь загиблих учасників антифашистських демонстрацій — французького школяра Данієля Фері (1962 р.) й іракського хлопчика Фадила Джамаля (1963 р.). Цього дня в СРСР вшановували й молодоговардійців, розстріляних 8 лютого 1843 року в Краснодарі. Відбувся мітинг з нагоди Дня юного антифашиста і в лютому 1978-го у Володимирівці.

Виступили вчителька Валентина Кондратенко, школярки Тетяна Євтушенко, Тетяна Белікова, Лариса Іванченко та Валентина Білик. Також діти зустрілися з ветеранами війни, відвідали музей. Сценарій заходів розробила голова клубу інтернаціональної дружби Людмила Удодик. Про це розповідається в газеті за 14 лютого 1978 року.

«Зберегти честь колективу»

Так називається стаття про справи на птахофабриці колгоспу імені Горького, опублікована в газеті за 16 березня 1978 року. Автор — М. Коряк, партгрупорг птахофабрики колгоспу. Розповідається про те, що колектив птахофабрики не виконав завдань двох місяців третього року п'ятирічки, зокрема план з яєць виконано на 98 відсотків. Проблему обговорювали члени партгрупи оператор Григорій Драч, бухгалтер Леонід Венгеровський, директор Григорій Готішан та інші. Однією з причин було названо таку: послаблення уваги до трудового суперництва. Мовляв, забували вчасно підбити підсумки соцзмагання, відзначити переможців. Також зазначалося: «Досвід високопродуктивної праці у нас є, торік вибороли звання колективу комуністичної праці».

Ваше здоров'я

Якщо вкусила бджола

Укуси оси і бджоли мають різні наслідки. Це варто знати насамперед тим, хто страждає алергією на укуси комах. Тому так важливо знати ази першої допомоги.

Після укусу бджоли чи оси слід негайно виийняти жало, при цьому знайте: якщо бджола завжди залишає жало в тілі людини, то оса — вкрай рідко.

Після того, як отрута вилучена, дайте постраждалому антигістамінний препарат за віком і, якщо потрібно, знеболювальне (аспірин, ібупрофен, парацетамол). Місце укусу промийте холодною водою з милом, прикладіть ватний тампон, змочений нашатирем або перекисом водню, можна використовувати і сольовий розчин. Потім до уражених місць прикладіть крижаний компрес або рушник, змочений холодною водою, це зменшить болючі відчуття та зніме набряклість. Пропонуйте потерпілому багато води та жарознижувальне, якщо у нього підвищилася температура.

Укус бджоли або оси зазвичай не є небезпечним для життя, але якщо є алергія на отруту цих комах, наслідки можуть бути серйозними. Ознаки алергічної реакції: нудота, підвищення температури, набряк, кропивниця, проблеми з диханням, посиніння

обличчя та губ, ядуха, судоми, шок і втрата свідомості. У цьому випадку екстрена допомога медиків потрібна негайно, особливо якщо вкусили в ділянку горла або потерпілий проковтнув комаху.

Полуничний десерт

Полуниця, сметана (жирність від 15% і вище), шоколадне печиво (можна звичайне бісквітне без добавок), цукрова пудра, ванільний цукор, м'ята, полуниця і гіркий шоколад — для прирашання.

У сметану додати цукрову пудру і ванільний цукор, перемішати. Печиво поламати на невеликі шматочки. Полуницю нарізати кружальцями або кубиками.

На дно креманок викласти по 1–2 ст. л. шоколадного печива. Зверху розподілити по 1–2 ст. л. сметани з цукром. На сметану укласти шматочки полуниці. Повторити шари ще раз. Поставити десерт в холодильник на 10 хв. Перед подачею прикрасити десерт половинками ягід полуниці, м'ятою, шоколадом і присипати крихтами шоколадного печива.

